

Мандрівники земної Церкви

АЛІНА ПЕТРАУСКАЙТЕ

26 ЛИПНЯ 2023

Святий Августин писав: «Церква серед переслідувань світу і потіх Божих прямує вперед у паломництві». З одного боку, Церква живе в конкретному історичному часі, а з другого, перебуває поза часом, у вічності.

Люк-Олівер Мерсон, «Процесія святих», кінець XIX століття

Катехизм Католицької Церкви пояснює: «Ми віримо у співпричастя всіх вірних Христа, тих, що

подорожують на землі, і померлих, що завершують своє очищення, і блаженних у небі — усіх, що разом творять одну Церкву; і ми так само віримо, що в цьому співпричасті милосердна любов Бога та Його святих є близько до нас, бо вони завжди з прихиленим вухом вислуховують наші молитви» (ККЦ, 962). Святі й ангели в раю — то Церква триумфальна. Померлі християни, що переживають чистилище, — Церква страждальницька. А вірні Христа, що в цей момент історії живуть на землі, становлять Церкву, яка йде в паломництві до вічності (можна ще назвати її Церквою мандрівною).

Що можна прочитати в образі Церкви-паломниці? Він нагадує, що все, із чим пов'язане наше земне життя, є змінним та тимчасовим. Іноді нам хочеться більшої впевненості й постійності в буденному житті; однак не лише життєві факти, а й сам Господь переводить наш погляд на те, що має вічний сенс. У Євангелії від Йоана читаємо, що належить дбати про поживу вічну, яка не минає (Йо 6, 27). Час, у якому живемо, можна назвати часом між Христом із Євангелія і Христом із Одкровення. Церква здійснює паломництво в історії, несучи цінності, які береже: віру, благодать, Христа, який живе у таємниці Свого містичного тіла. Це живе тіло має в собі божественну гарантію, що ніякі історичні суперечності не знищать його.

Сповнене пригод паломництво Церкви крізь віки має на меті остаточну, прославлену й вічну зустріч із Пресвятою Трійцею. Упевненість, що ця зустріч наближається, підбадьорює серце прочанина, який закликає: «Прийди, Господи Ісусе».

Погляд на земне життя як на паломництво до вічної батьківщини допомагає не боятися історичних змін і заворушень. Наш дім — у вічності, а в цьому світі ми переживаємо свою коротку земну мандрівку. Особливо важкий, однак дуже символічний етап цієї подорожі — війна. Багатьом українцям, на жаль, довелося відчувати біль від втрати дому, залишити рідне місто чи країну, звикати до нового місця чи нових обставин.

Пам'ятаю, як минулого року треба було вивезти мою маму і брата до міста на Житомирщині, коли ситуація в Києві була скрутна. Тоді ми зібрали найнеобхідніші речі та поїхали з місця, де мама жила майже 30 років, де в помешканні знала кожен куток і могла знайти необхідні речі з заплющеними очима. Довелося покинути свої побутові звички і ритм життя, адже на якийсь час для нас відкрилися двері одного з монастирів. У цей момент особливо відчутно було, що ми — паломники, тож мусимо бути готові до змін обставин, а наші життєві пріоритети мають вказувати на остаточне призначення — Небо. Пам'ятаю відчуття перших тижнів: розуміння відірваності від «свого»; усвідомлення, що взяла із собою, окрім малого наплічника з найнеобхіднішим, віру й відчуття Божої присутності там, де я зараз перебуваю, хай це і не рідний дім.

Цей досвід показав мені, що не потрібно багатьох речей. Є найнеобхідніше — і цього достатньо. На перший план вийшли особисті стосунки, коли помічаєш, що тепло серця, щирість, доброзичливість, емпатія та вміння слухати стають важливішими, ніж кімната, де живеш. Значно важливіше вміти відкрити двері свого серця для ближнього, який постукав до Твоєї домівки, ніж забезпечити йому приміщення і їжу. Ми потребуємо щирих взаємин і теплих зустрічей, під час яких відчуваємо присутність Христа посеред нас. Такі миті дають сили рушати далі в нашому паломництві.

Паломництво нагадує про те, що християнство не позбавляє людину страждань, проте наповнює їх сенсом.

Щороку Церква в Україні має нагоду особливо урочисто вшановувати щонайменше три чудотворні ікони: Матері Божої Більшівецької, Летичівської та Бердичівської. Усі ці святкування припадають на липень, коли до санктуаріїв прибувають піші паломники, щоб віддати честь Богородиці та просити її про заступництво.

Паломництво — це надзвичайний життєвий досвід, який часто називають реколекціями в дорозі. Протягом кількох днів є нагода приступити до сповіді, поспілкуватися зі священником, щодня брати участь у Месі, спільно молитись і слухати конференції. Якщо у звичний час буваєш у храмі лише в неділю, то тут є нагода частіше зустрічатись з Богом у Євхаристії. Без духовної складової паломництво стало б звичайною мандрівкою.

На цьому шляху прочани знаходять відповіді на питання, які нуртують у серці, розпізнають покликання, зустрічають людей, із якими хочеться пов'язати долю. Адже коли долаєш кілометри — чи то полями, чи то автомобільними шляхами, під сонцем чи зливою — то Бог промовляє надзвичайно виразно. Через слово, через молитву, через жест і вчинок того, хто йде з тобою пліч-о-пліч.

Той, хто шукає свою життєву дорогу, під час паломництва може ближче придивитись до інших людей. Познайомитися зі священником чи монахом, черницею чи семінаристом, почути їхню історію покликання. Дуже часто на прощу ідуть цілими сім'ями, тож можна побачити батьків із малюками, які, можливо, цього року саме переживають своє перше паломництво у візку. Іноді можна зустріти навіть молодих мам, які несуть дітей під серцем.

Паломництво нагадує про те, що християнство не позбавляє людину страждань, проте

наповнює їх сенсом. Ночівля у спортзалі або наметі, умивання з пляшки води, мозолі, незручності — навчаючись не нарікати, усі клопоти пішого паломництва можна пожертвувати Богові в намірах, які несемо в серці.

Коли в дорозі виникають непередбачені ситуації, можна зрозуміти, які ми насправді. І часто виявляється, що насправді ми добріші й чутливіші. Мене завжди вражала щедрість осіб, які вирушають в дорогу: хтось бере більше їжі, щоб ділитися нею, хтось — зайві дощовики, які можуть знадобитися супутникам. Захоплює гостинність тих, хто відкриває домівки або ж готує почастунок для прочан. Паломництво єднає всі вікові та соціальні категорії. Це різнобарвне багатство Церкви дає змогу отримати цінний досвід, якого нам бракує на щодень. Крім того, у духовній мандрівці ми відчуваємо, як потребуємо одне одного. Хтось веде спів, хтось молитву, хтось належить до служби порядку, хтось організовує постачання питної води чи пробиває мозолі й надає медичну допомогу. Кожен може служити своїм талантом та дарами. А свідчення віри, яке чуємо від братів і сестер, окрилює для щоденної боротьби.

Паломництво вчить нас виходити назустріч одне одному, визнавати свої слабкості та просити про допомогу. На початку шляху ми думаємо, що легко здолаємо маршрут, та коли дорога стає складнішою, смиренно просимо, щоби медична служба нас взяла до авто. Складні моменти дають шанс збудувати найпрекрасніші, найглибші взаємини: не раз після паломництва люди стають друзями чи навіть створюють сім'ї. І фундаментом цих стосунків стає Ісус.

Можна багато говорити про паломництво, проте по-справжньому зрозуміти його вдасться, тільки вирушивши в дорогу. І є надія, що наступного літа багато людей — хтось, можливо, вперше — вирушить у подячне паломництво за дар довгоочікуваного миру для України.

АЛІНА ПЕТРАУСКАЙТЕ

26 ЛИПНЯ 2023

Warning: count(): Parameter must be an array or an object that implements Countable in </home/kairosbo/verbum.com.ua/www/wp-includes/post-template.php> on line **284**